

ทรงศรัทธาในพระกลุ่มเก่า พระพุทธคัมภีร์เองไม่อาจจะสร้างเอกภาพในหมู่สงฆ์ได้ ครองวัดสวนดอกนาน ๑๔ ปี ก็มรณภาพ พระญาณรังสี นักศึกษาพุทธศาสนาจากพุกามมา ได้เป็นเจ้าอาวาสแทน ถึงกระนั้นก็ไม่อาจจะประสานความแตกแยกได้ ทำให้ ชาวเจ้าลังกาใหม่ และชาวเจ้าหนสวนดอกไม้ ต้องมีวิวาทะกัน ถึงขนาดทำร้ายร่างกายกัน ผลสุดท้ายพญาแสนเมืองมาทนเห็นความขัดแย้งไม่ได้ จึงทรงขับพระชาวลังกาใหม่ไปให้จากเชียงใหม่

การพระศาสนาหลังจากนั้นก็มิสงบราบเรียบ มีแต่ความขัดแย้งกันตลอดเวลา แม้ในสมัยพระเจ้าติโลกราช ปัญหาที่คงตกค้างมา เช่นปัญหาการเรียนปาฏิโมกข์ของสามเณร ปัญหาการรับผ้ากฐิน ปัญหาการผูกสีมา และทำบุญในตอนนี้ คัมภีร์ได้กล่าวถึงพระเถระผู้ครองวัดสวนดอกว่ามี ๑๔ องค์ และการปลูกสีมาวัดสวนดอกว่ามีถึง ๖ ครั้ง และยังได้กล่าวถึงการสืบสายพระวินัยปฏิภาณในชมพูทวี ลังกาทวีป และในเมืองไทย

(๓) ภาคว่าด้วยการ เลื่อมแห่งพุทธธรรม ก่อนที่จะบรรยายความเลื่อมแห่งศาสนา คัมภีร์เกริ่นนำว่าศาสนามี ๓ ประเภท คือ ปรัชยาศาสนา ปฏิบัติศาสนา และปริเวศศาสนา พร้อมกับอธิบายลักษณะของแต่ละประเภท จากนั้นก็กล่าวถึงการอันตรายหรือการเลื่อมแห่งศาสนาทั้ง ๕ ประเภทนั้นว่า หลังจาก ๕๐๐๐ ปีล่วงไป ระหว่างนี้จะเกิดมีความเลื่อม ๕ ประการคือ อหิมอันตราย ปฏิบัติอันตราย ปริยัตติอันตราย สิ่งอันตราย และธาตุอันตราย อหิมคือการบรรลุมรรคผลจะเลื่อมก่อน เพื่อให้เห็นสมจริง คัมภีร์ก็อ้างอรรถกถาต่าง ๆ ประกอบเช่นอ้างอรรถกถาภิกษุณีวิภังกว่า ๑๐๐๐ พันปีแรก พระอรหันต์ผู้ได้ปฏิสัมภิทา และเตวิชชาเลื่อม ปีที่ ๒๐๐๐ พระอรหันต์สุขวิปัสสะจะเลื่อม ปีที่ ๓๐๐๐ พระอนาคามีเลื่อม ปีที่ ๔๐๐๐ ปี สกิทาคามีเลื่อม ปีที่ ๕๐๐๐ พัน พระโสดาบันเลื่อม นอกจากนี้ยังได้อ้างอรรถกถาทีมนิกาย อังคุตตรนิกาย และสังยุตตนิกาย ส่วนในการปฏิบัติเลื่อมนั้น การเจริญวิปัสสนาเลื่อมก่อน หลังจากนั้นศีลต่าง ๆ ตั้งแต่ปาริสุทธิศีล ตราบเท่าปาฏิโมกข์ศีล คือพระวินัยก็จะค่อยเลื่อมไป ส่วนในปริยัตตินั้น พระอภิธรรมปฏิภาณเลื่อมก่อน จากนั้นสุดตันตปฏิภาณก็จักเลื่อม และวินัยปฏิภาณจะเลื่อมเป็นวาระสุดท้าย ในเรื่องว่าด้วยความเลื่อมแห่งพระวินัยนี้ คัมภีร์ได้อธิบายถึงความสำคัญว่าเป็นรากเงาของศาสนา ลิกขาบททุกข้อเหมือนต้นไม้ กิ่งใบเหมือนลิกขาบทที่มีโทษเบา ส่วนรากของต้นไม้เหมือนลิกขาบทมีโทษหนัก ถ้าเป็นภิกษุก็ต้องตายจากความเป็นพระเหมือนต้นไม้ ถ้าถูกถอนรากก็ร่วงแต่จะตายไปตายเดียว ทำบุญที่สุคติภุષุเทศก็จะสูญสิ้นไป คัมภีร์ให้ภาพไว้ว่า พระภิกษุจะพากันละเลยข้อวัตรปฏิบัติต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงหลักคำสอนให้เป็นไปตามที่ตนเองต้องการ เช่นการนุ่งหม้อจิวรอย่างชาวบ้าน นำผลน้ำเต้ามาแทนบาตร ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ในพระวินัย จนละเลยผ้ากาสาวพัสตร์คงมีแต่ผ้าเหลืองห้อยที่หูเป็นต้น นับว่าเป็นสิ่งอันตราย